

Arrest

nr. 283 790 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DESTAIN
Louisalaan 251
1050 IXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat E. DESTAIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart België te zijn binnen gekomen op 8 juni 2021. Op 3 augustus 2022 wordt verzoeker door de politiediensten van Brussel op heterdaad betrapt bij het verkopen of te koop aanbieden van verboden middelen. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 augustus 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene op 03.08.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: K. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Nador

Nationaliteit Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 04.08.2022.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Brussel Hoofdstad/Elsene op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop of te koop aanbieden van verboden middelen (...)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Brussel Hoofdstad/Elsene op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop of te koop aanbieden van verboden middelen (...)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Eveneens op 3 augustus 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Brussel Hoofdstad/Elsene op 03.08.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...)1992

geboorteplaats : Nador

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.08.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Brussel Hoofdstad/Elsene op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop of te koop aanbieden van verboden middelen (...)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Op 8 augustus 2022 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten in de gevangenis te Sint-Gillis.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, §2 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 7, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Première Branche

EN CE QUE la partie requérante s'est vu délivrer un ordre de quitter le territoire sans délai sur base des articles 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Premier rameau

ALORS QUE la partie requérante a été interceptée et interrogée pour des faits de détention et de trafic de stupéfiant ;

Qu'à cette suite, elle a été placée sous mandat d'arrêt par la Juge d'instruction Madame Darms et emmené à la prison de Saint-Gilles où elle se trouve toujours actuellement (le mandat d'arrêt figure au dossier administratif) ;

Que la détention préventive a été confirmée par une ordonnance de la Chambre du Conseil du 08/08/2022 (pièce 5) ;

Que le maintien en détention est justifié notamment par la crainte que l'inculpé « s'il était remis en liberté : (...) se soustraie à l'action de la justice, étant sans domicile sur le territoire et en situation de séjour illégal, et ayant des attaches, selon ses dires, en Espagne et en France » ;

Que l'Etat belge, en procédant de la sorte, agit de manière contradictoire puisque, d'un part il ordonne à la partie requérante de quitter le territoire tout en décidant d'autre part de le maintenir en détention pour s'assurer qu'il ne quitte pas le territoire ;

Que certes vis-à-vis de la partie requérante, l'Etat belge est représenté, dans le cadre de la décision querellée, par une autorité administrative chargée de veiller au respect des lois applicables en matière d'immigration tandis que dans le cadre de la détention préventive, il est incarné par le pouvoir judiciaire chargé de faire appliquer et de contrôler le respect du droit pénal notamment ;

Que même si chacun de ces représentants de l'Etat belge poursuit des intérêts différents, il appartient néanmoins au pouvoir exécutif de respecter l'indépendance et les décisions du pouvoir judiciaire et certainement d'en tenir compte ;

Que si la partie adverse a pris sa décision le 03/08/2022 et que le mandat d'arrêt a été décerné le 04/08/2022, la partie adverse était dûment informée que la partie requérante avait été arrêtée et interrogées pour des faits de détention et de trafic de stupéfiant ;

Qu'elle devait donc savoir que le dossier pouvait faire l'objet d'une instruction, que la partie requérante pouvait faire l'objet d'un mandat d'arrêt, et serait éventuellement poursuivi devant le tribunal correctionnel ;

Qu'elle ne pouvait dans de telles circonstances prendre la décision querellée sans la motiver sur ce point (ou le cas échéant sans attendre et vérifier la suite qui allait être apportée au dossier d'un point de vue criminel) ;

Que « Le principe de minutie impose à l'administration de s'informer complètement et de procéder à un traitement minutieux des éléments qui conduisent à l'adoption d'une décision; qu'elle doit notamment procéder à une recherche et un examen attentifs des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de décider en pleine connaissance de cause »

Que le Conseil d'Etat nous a rappelé que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce »

Que la partie adverse a donc pris une décision insuffisamment et inadéquatement motivée ;

Deuxième rameau

ET ALORS QU'une instruction est en cours concernant le requérant et les faits dont il est accusé ;

Qu'il doit rester à la disposition de la justice pour d'éventuels devoirs d'enquête, mais également pour pouvoir se défendre devant la Chambre du Conseil pour le règlement de la procédure et le cas échéant devant le tribunal correctionnel s'il est poursuivi ;

Que l'article 6, troisièmement de la CEDH prévoit notamment que :

1. Tout accusé a droit notamment à :

- a) être informé, dans le plus court délai, dans une langue qu'il comprend et d'une manière détaillée, de la nature et de la cause de l'accusation portée contre lui ;*
- b) disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense ;*
- c) se défendre lui-même ou avoir l'assistance d'un défenseur de son choix et, s'il n'a pas les moyens de rémunérer un défenseur, pouvoir être assisté gratuitement par un avocat d'office, lorsque les intérêts de la justice l'exigent ;*
- d) interroger ou faire interroger les témoins à charge et obtenir la convocation et l'interrogation des témoins à décharge dans les mêmes conditions que les témoins à charge ;*
- e) se faire assister gratuitement d'un interprète, s'il ne comprend pas ou ne parle pas la langue employée à l'audience.*

Que la Charte précise:

- en son article 47 que :

Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer

(...)

l'effectivité de l'accès à la justice.

- en son article 48 que :

1. Tout accusé est présumé innocent jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie.

2. Le respect des droits de la défense est garanti à tout accusé.

Que la partie adverse faisant application de la directive retour, la référence à la Charte est pertinente ;

Que le droit de se défendre c'est-à-dire notamment d'avoir accès au dossier répressif, d'en conférer avec son avocat et même d'être présent devant la juridiction peut en vertu de l'article 6, § 3, b) et c) de la CEDH proscrire l'éloignement du territoire de l'étranger concerné lorsqu'il peut être tenu vraisemblable que cet éloignement rendrait sa défense exagérément difficile ;

Que si le requérant était tenu de quitter le territoire sans délai

Qu'il est en effet tout à fait illusoire de croire que le requérant pourrait obtenir un visa court séjour alors qu'il est également sous le coup d'une interdiction d'entrée et alors qu'il ne pourrait remplir les conditions de prise en charge financière, mais surtout d'absence de risque du dépassement de l'autorisation de court séjour eu égard à son parcours migratoire ; que par ailleurs le requérant serait dans l'incapacité totale de simplement payer son billet d'avion ;

Que le requérant ne pourrait s'expliquer devant le tribunal en personne et ne pourrait demander de mesures tels qu'une suspension ou un sursis probatoire avec cure de désintoxication, ou une peine de travail ;

Qu'il ne pourrait même pas préparer sa défense adéquatement ;

Que c'est ainsi que votre Conseil a annulé à plusieurs reprises des ordres de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement dans des circonstances similaires (arrêt n°257 095 du 23 juin 2021, arrêt n°190 430 du 7 août 2017), tout comme le Conseil d'Etat (arrêt n°164 672 du 13 novembre 20063) considérant qu'il y avait lieu de privilégier les droits de la défense en matière pénale ;

Que les droits de la défense du requérant justifie dès lors que la décision soit suspendue et annulée ;

Deuxième Branche

(...)

EN CE QUE la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire sans délai qu'elle motive de la manière suivante :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Brussel Hoofdstad/Elsene Op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop of te koop aanbieden van verboden middelen (...). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

ALORS QU' il existe un principe général de droit « qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts »

Qu'il s'agit du principe général de droit belge « audi alteram partem » qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, précisé que :

(...)

Qu'au travers de plusieurs arrêts, la Cour de Justice de l'Union Européenne a rappelé que le droit à être entendu faisait partie des droits de la défense et en a balisé le contenu :

- Suivant l'arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012 :

(...)

- Suivant l'arrêt C-383/13 du 10 septembre 2013 :

(...)

- Suivant l'arrêt n° C-249/13 du 11 décembre 2014 :

(...)

Que lorsque la partie adverse adopte un ordre de quitter le territoire, elle fait application de la directive 2008/115/CE (ci-après la directive retour) de sorte que le droit européen est applicable et elle adopte une mesure défavorable ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse prétend avoir entendu la partie requérante préalablement à la délivrance de la décision querellée ;

Que si un rapport administratif figure bien au dossier administratif (transmis le 03/08/2022 à 19h39), ce rapport administratif n'est pas signé par la partie requérante et ne contient qu'un nombre limité de questions, empêchant ainsi la partie requérante de présenter l'entièreté de sa situation ;

Que la partie adverse n'a pas donné au requérant la possibilité de faire connaître de manière utile et effective son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué ;

Que si la partie requérante avait pu être entendue, elle aurait pu expliquer (comme elle l'a fait lors de son audition par la police et lors de son audition par la Juge d'Instruction) sa situation personnelle complète à savoir que :

- *Il a quitté Nador alors qu'il était encore mineure soit à l'âge de 15 ans ;*
- *En Espagne, il a été hébergé dans un centre pour MENA et a pu bénéficier d'un titre de séjour pendant une durée de 3 ans ;*
- *Il est ensuite retourné 1 an et demi à Nador, après quoi il est retourné en Europe où il a vécu en Italie, en Espagne et brièvement en Allemagne ;*
- *Une partie de sa famille maternelle vit en France (oncles, tantes et cousins), une partie de sa famille paternelle vit en Espagne (oncles, tantes et cousins) et il a des cousins en Italie ;*
- *Il a donc un réseau familial en Europe important et un ancrage en Espagne ;*
- *Il devrait pouvoir bénéficier d'un nouveau titre de séjour en Espagne s'il lui était permis de s'y rendre ;*

Qu'aucun de ces éléments, qui relèvent du droit à la vie privée et familiale, ne figure dans le rapport administratif alors même que Monsieur a en parlé lors de son audition à la police ;

Que par ailleurs, aucune question n'a été posée au requérant dans le cadre de ce rapport administratif au regard des faits qui lui sont reprochés et qui font partie de la motivation de la décision ;

Que si ce n'est pas à la partie adverse de décider si le requérant est coupable ou non, lorsqu'elle adopte une décision en se fondant sur des éléments infractionnels supposés avoir été commis par le requérant, si celui-ci n'a pas encore fait l'objet d'une condamnation pénale, alors il devrait être invité à pouvoir s'en défendre devant l'autorité administrative également lorsqu'elle juge de sa dangerosité sur base de ces faits ;

Que la partie adverse a elle-même conscience que la partie requérante n'a pu exercer valablement son droit d'être entendu sinon pourquoi lui ferait-elle remettre en prison un formulaire droit d'être entendu une dizaine de jours à peine après la délivrance de ce premier ordre de quitter le territoire (pièce 3) ?

Que par ailleurs la partie requérante a un réseau social en Belgique, dont une personne prête à se porter garante pour lui ;

Qu'il est impossible pour la partie requérante de déposer des éléments de preuve visant à étayer ses déclarations relatives à cette vie privée et familiale depuis la prison ;

Que ces déclarations auraient été susceptibles de changer le cours de la décision au regard des exigences de motivation portées par l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et par l'article 8 de la CEDH mais également sur la question de la dangerosité ;

Que, dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que :

(...)

Que la décision querellée viole le principe du droit à être entendu ainsi que par conséquent l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et l'article 8 de la CEDH ;

3ème Branche

EN CE QUE la partie adverse adopte un ordre de quitter le territoire sur base de l'article 7, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour des raisons d'ordre public ;

(...)

ET QUE sur base de l'article 74/14 § 3 de la loi du 15.12.1980, pour ces mêmes raisons elle ne lui accorde aucun délai pour quitter le territoire ;

Qu'elle cite partiellement l'article 1er, §2 de la loi du 15 décembre 1980 pour définir le risque de fuite ;

ALORS QUE l'article 7, al. 1er, 3 de la loi du 15 décembre 1980 stipule :

« le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé [...] 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale »

Que l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :

(...)

Que l'article 1er, § 2 de la loi du 15 décembre 1980 stipule que :

(...)

Qu'afin de préserver les administrés de toute forme d'arbitraire, il appartient à la partie adverse d'être particulièrement attentive en présence de notions liées à l'ordre public, à motiver adéquatement sa décision ;

Qu'il convient de souligner que la partie adverse doit respecter un principe de bonne administration, que le Conseil d'État analyse de la manière qui suit :

(...)

Qu'en conséquence, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance ;

Que l'administration est tenue d'agir en adéquation avec le principe du raisonnable, le principe de précaution et de proportionnalité ;

Que la partie adverse indique que le comportement du requérant constitue un danger pour l'ordre public;

Que cette justification suppose que la partie adverse indique les motifs pour lesquels elle estime que le requérant représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société ;

Que le requérant s'en réfère sur ce point à la jurisprudence de Votre Conseil (arrêt n°213 188 du 29 novembre 2018) :

(...)

Que pourtant elle ne procède qu'à un simple renvoi au PV dressé pour suspicion de détention et de vente de stupéfiant, sans que sa motivation permette de comprendre de quels éléments particuliers et concrets la partie adverse en déduit un risque de compromission de l'ordre public ;

Que la partie adverse a pris cette décision avant même que Madame la Juge d'instruction ne se prononce sur le dossier de la partie requérante, ou avant même que la partie requérante ne puisse se défendre devant un juge des charges qui pourraient peser, ou non, sur lui ;

Que la partie adverse ne déclare pas explicitement le requérant coupable, mais qu'en considérant que découle de ce PV un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public, elle présume implicitement le requérant coupable d'avoir commis le trafic duquel on l'accuse, sinon de quoi donc découlerait le risque d'une nouvelle atteinte si en réalité le requérant n'a commis aucune infraction ? ;

Que la partie adverse préjuge ainsi de l'appréciation des faits par les juges compétents et incite à faire croire que le requérant a commis l'infraction qui lui est reprochée ;

Qu'elle ne peut, dans le cas présent, juger de la dangerosité du requérant pour l'ordre public sans préjuger de sa culpabilité ;

Que cette déclaration de culpabilité est dès lors contraire à l'article 6.2. de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et le principal général du droit de défense en ce qu'il comprend la présomption d'innocence ;

Que à propos du champ d'application de l'article 6, §2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales , la Cour EDH, a déjà jugé qu « une atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge ou d'un tribunal mais aussi d'autres autorités publiques » ;

Qu'en ce qui concerne le risque de fuite, le seul fait pour le requérante de ne pas avoir introduit de demande de séjour alors qu'il est arrivé en Belgique l'année passée ne peut suffire ;

Que pour rappel le risque de fuite doit être actuel et réel et la partie adverse doit tenir compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas ce qu'elle n'a pas fait ;

Que la partie adverse n'a d'ailleurs pas interrogé au cours de son soit-disant exercice du droit à être entendu (voir précédente branche) les raisons pour lesquelles il n'avait pas encore tenté de régulariser sa situation de sorte que la décision est insuffisamment motivée ; »

2.2 In een tweede middel, ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 62, §2 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7, 47 en 48 van het Handvest, van de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"EN CE QUE la partie adverse adopte une interdiction d'entrée qu'elle motive de la manière suivante :

(...)

ALORS QUE l'article 74/11. § 1er de la loi du 15 décembre 1980 stipule que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. »

Qu'une décision d'interdiction d'entrée doit donc être prise et motivée en tenant compte de l'ensemble des éléments propres à la cause ;

Que tout d'abord, comme développé dans le moyen relatif à l'ordre de quitter le territoire, la décision de ne pas accorder de délai pour quitter le territoire était illégale de sorte que l'interdiction d'entrée, fondée sur ce même motif l'est également ;

Qu'ensuite il est renvoyé à la première, deuxième et troisième branches du moyen relatif à l'ordre de quitter le territoire dont les raisonnements s'appliquent également à la présente et doivent considérés comme étant reproduits in extenso à savoir que :

- La décision querellée est insuffisamment motivée au regard des développements judiciaires impliquant que la partie requérante soit actuellement en détention préventive et pourrait faire l'objet d'une procédure devant le tribunal correctionnel ce qui est contradictoire avec le fait de l'empêcher de revenir sur le territoire pendant 3 ans ;

- La décision querellée contrevient aux droits de la défense de la partie requérante puisqu'elle l'empêche de revenir sur le territoire pendant une durée de 3 ans alors qu'il doit pouvoir se défendre des charges qui sont retenues contre lui ;

- La partie requérante n'a pas été entendue utilement et effectivement et n'a donc pas pu développer les arguments ad hoc concernant son parcours et sa vie privée et familiale de manière plus large

- La décision est insuffisamment motivée au regard de l'ordre public, en particulier au regard du fait qu'elle a motivé de l'exacte même manière l'interdiction d'entrée et l'ordre de quitter le territoire, par simple référence à un PV alors que la portée des décisions est différentes et que la partie adverse doit en particulier justifier le délai de l'interdiction d'entrée ce qu'elle ne fait pas en l'espèce ;

Que la partie requérante pour combien d'années l'interdiction d'entrée est appliquée ;

Qu'elle a décidé d'appliquer pour le requérant le délai maximum de 3 ans, sans expliquer ce qui justifie qu'elle ne soit pas applicable plutôt pour une durée inférieure ;

Qu'elle motive ces décisions d'ordre de quitter le territoire et d'interdiction d'entrée de l'exacte même façon alors que, comme indiqué plus haut la portée des deux décisions n'est pas la même ;

Que la décision est insuffisamment motivée ;

EN TELLE SORTE QUE LES ACTES ATTAQUES DOIVENT ETRE ANNULES ET ENTRETEMPS SUSPENDUS."

2.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert de gemachtigde met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Anderzijds motiveert de gemachtigde met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat verzoeker tevens door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Volgens het verslag opgesteld door de politiediensten werd verzoeker op heterdaad betrapt bij feiten van verkoop of te koop aanbieden van verboden middelen. De gemachtigde duidt op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact/ernst van de feiten, waarop hij concludeert dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, motiveert de gemachtigde eveneens met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Betreffende de termijn van het inreisverbod, zijnde drie jaar, motiveert de gemachtigde wederom dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert een schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Er wordt niet betwist dat de hoorplicht van toepassing was op verzoeker wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen.

Verzoeker is van oordeel dat hij niet de mogelijkheid werd geboden om nuttig en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat hoewel zich in het administratief dossier een “*rapport administratif*” bevindt, dit document niet door hem is ondertekend en hieruit blijkt dat hem slechts enkele vragen werden gesteld. Zou hij wel correct zijn gehoord dan had hij de gemachtigde op de hoogte kunnen brengen van zijn verblijfsrelaas, namelijk dat hij als vijftienjarige zijn land van herkomst verliet en naar Spanje reisde waar hij terecht kon in een opvangplaats voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en dat hij nadien teruggekeerd is naar zijn land van herkomst maar daarna weer in verschillende lidstaten heeft verbleven. Verzoeker haalt ook aan dat hij familieleden heeft in Frankrijk, Spanje en Italië. Tenslotte stelt verzoeker dat hij weer over een verblijfsrecht in Spanje zal beschikken indien hij daarnaar mag terugkeren.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) kan een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Uit het 'rapport administratief' waar verzoeker zelf naar verwijst en waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker werd gevraagd of hij een familieleden heeft waarop hij antwoordde dat hij geen familie in België heeft en dat zijn familie in Marokko woont. Dit wordt correct weergegeven in de bestreden beslissingen waar de gemachtigde motiveert dat verzoeker verklaart geen gezinsleden of minderjarige kinderen in België te hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker dus reeds is gehoord omtrent de eventuele aanwezigheid van familieleden of een gezinsleven. Waar verzoeker in het kader van de huidige procedure aanvoert dat bepaalde familieleden in de Europese Unie verblijven, kan hiermee geen rekening worden gehouden nu hij eerder al de kans werd geboden om hierover uit te wijden. Verder zet verzoeker niet uiteen op welke wijze zijn eerder verblijf in de Europese Unie een invloed zou kunnen hebben op de besluitvoering van de gemachtigde *in casu* zodanig dat deze de eerste bestreden beslissing niet zou hebben genomen. Hetzelfde geldt voor zijn motief dat hij weer over een verblijfsrecht in Spanje zal beschikken. Deze bewering wordt trouwens geenszins ondersteund door minstens een begin van bewijs. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij vanuit de gevangenis geen bewijzen kan vergaren, nu hij wordt bijgestaan en vertegenwoordigd door een advocaat en hij niet aantoont dat zijn advocaat de bewijsvoering niet kan faciliteren.

Bovendien beschikte verzoeker op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing niet over een verblijfsrecht in Spanje. De mogelijkheid om in de toekomst wel over een dergelijk verblijfsrecht te beschikken doet geen afbreuk aan de legaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient verder nog te worden besloten dat de eventuele toekomstige plaatsing onder aanhoudingsmandaat de gemachtigde er niet van weerhoudt zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet uit te oefenen. Het feit dat het 'rapport administratief' niet is ondertekend door verzoeker, doet evenmin afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk door de politiediensten is gehoord.

Verzoeker maakt verder ook melding van een persoon die bereid is om voor hem garant te staan in België. Hij voegt echter geen enkele informatie en/of bewijsstukken bij ter ondersteuning van zijn bewering. De Raad kan geenszins rekening houden met louter blote beweringen. Daarnaast blijkt niet op welke wijze het bestaan van een garant een invloed zou kunnen hebben op de besluitvorming van de gemachtigde. Verder merkt de Raad nog op dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te betogen, geenszins is verplicht hem te horen omtrent de strafrechtelijke feiten waarop hij op heterdaad is betrapt met het oog op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hem in het 'rapport administratief' geen vragen zijn gesteld omtrent deze feiten, doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van het bevel. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat het bestreden bevel tevens is gesteund op de omstandigheid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum en/of verblijfstitel. Dit wordt niet betwist. Zodoende weerlegt verzoeker niet dat verweerder het bestreden bevel correct heeft gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, ongeacht de strafbare feiten die hem worden tenlastegelegd.

Verder, waar verzoeker betoogt dat hij voor deze feiten (nog) niet is veroordeeld, wijst de Raad erop dat verweerder vermag op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Verzoeker maakt voorts met zijn betoog ook in het geheel niet aannemelijk dat de in het TARAP/RAAVIS-verslag opgenomen feiten verkeerd zijn.

Tenslotte kan het feit dat aan verzoeker op 16 augustus 2022 door de gemachtigde een vragenlijst hoorplicht is afgegeven geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker reeds op 3 augustus 2022 door de politiediensten is gehoord en hij in het kader van het huidige beroep geen nieuwe informatie aanbrengt die ervoor had kunnen zorgen dat de administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben. Uit dit enkele feit kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde erkent dat verzoeker niet voorafgaandelijk is gehoord.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker meent dat artikel 6 van het EVRM en de artikelen 47 en 48 van het Handvest worden geschonden waar hij verplicht wordt het Belgische grondgebied te verlaten terwijl het strafonderzoek nog loopt. Hij meent dat hij ter beschikking moet kunnen blijven van diegenen die met het onderzoek zijn behept, dat hij toegang moet hebben tot het strafdossier, dat hij moet kunnen overleggen met zijn

advocaat en eventueel moet kunnen verschijnen voor de correctionele rechtbank. Verzoeker slaagt er echter niet in om aan te tonen dat zijn rechten van verdediging worden geschonden door het enkele feit dat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De Raad merkt op dat ingeval de correctionele rechtbank zich dient te buigen over de feiten die verzoeker worden ten laste gelegd, de persoonlijke verschijning van verzoeker te dezen niet is vereist overeenkomstig artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek. Diens belangen worden dus niet geschaad doordat hij niet aanwezig zou kunnen zijn bij de procedure voor de correctionele rechtbank. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat. Bovendien bevindt de procedure zich momenteel nog in de onderzoeksfase en toont verzoeker niet aan waarom zijn persoonlijke aanwezigheid in België in deze onderzoeksfase absoluut is vereist. Ook tijdens de onderzoeksfase moet worden aangenomen dat verzoeker zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. Voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, stelt de Raad tenslotte vast dat verzoeker ten allen tijde een tijdelijke schorsing of opheffing kan vragen van het inreisverbod met het oog op de persoonlijke verschijning voor de correctionele rechtbank in een latere fase van het onderzoek.

Voorts hekelt verzoeker dat de eerste bestreden beslissing contradictorisch zou zijn aan het aanhoudingsmandaat waaronder hij werd geplaatst op 8 augustus 2022. Verzoeker werd bovendien reeds aangehouden op 4 augustus 2022, waardoor hij meent dat verweerder niet onwetend kon zijn aangaande het feit dat hij van zijn vrijheid zou worden beroofd. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op 3 augustus 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen en nog dezelfde dag aan verzoeker ter kennis heeft gebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 augustus 2022 werd opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. De aanhouding werd op 8 augustus 2022 bevestigd door de raadkamer. Verzoeker kan de gemachtigde niet ernstig verwijten geen rekening te hebben gehouden met een beslissing van latere datum. *In casu* werd verzoeker immers pas onder aanhoudingsmandaat geplaatst nadat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds aan hem was afgegeven. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij impliceert dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet anticiperen op een eventueel aanhoudingsbevel. Minstens toont hij niet aan op basis van welke wettelijke bepaling een dergelijke verplichting op de gemachtigde rust. De eventuele aanhouding van verzoeker is op het moment waarop de eerste bestreden beslissing wordt genomen nog louter hypothetisch. De gemachtigde hoeft hierover dan ook geenszins te motiveren.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de gemachtigde artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet schendt door niet te preciseren op basis van welke elementen hij als een gevaar voor de openbare orde wordt aanzien. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd nu de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert dat *“gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

Waar verzoeker de schending van het vermoeden van onschuld aanvoert, moet worden gesteld dat dit beginsel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De bestreden beslissingen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, zijn echter geen maatregelen van strafrechtelijke aard doch wel administratieve rechtshandelingen. Het ‘vermoeden van onschuld’ kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. De Raad herhaalt dat het ‘vermoeden van onschuld’ bovendien niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van verzoeker in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn rechten van verdediging zoals beschermd door artikel 6 van het EVRM worden geschonden.

Verder betoogt verzoeker dat het bestaan van een risico op onderduiken conform artikel 74/14 van de vreemdelingenwet onvoldoende is aangetoond. Hij meent dat het feit dat hij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn op zich niet aantoonst dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker verwijst in een eerder betoog zelf naar artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; (...)"

Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat uit dit feit geen risico op onderduiken kan worden afgeleid, nu de vreemdelingenwet expliciet hierin voorziet. Verweerder kan dan ook terecht concluderen dat niet blijkt dat verzoeker zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te reguleren en hiermee is voldaan aan het objectieve criterium van artikel 1, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker tenslotte nog bekritiseert dat in de tweede bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt, blijkt uit een eenvoudige lezing van deze beslissing dat verweerder met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod van drie jaar oplegt omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Volgens deze bepaling kan in een dergelijke situatie een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. De gemachtigde motiveert dat *in casu* de maximumtermijn wordt gehanteerd omdat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van verkoop of te koop aanbieden van verboden middelen en uit het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten blijkt dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Uit de bovenstaande bespreking van de middelen is reeds gebleken dat dit motief niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig is. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij meent dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN